

тивно конструирана в наши дни), и чийто 'майчин език' да бъде не само *Романес* (или като често пъти може да се срещне, *Романи*, което е изведено от *Романи чѝиб* 'ромски език', макар и това название е калка от езиците на околното население и да не се употребява в разговорната реч), но също така турски, татарски, гръцки, български, сръбски, албански, румънски, унгарски, украински ...

2. Един от ключовите проблеми в цялата история на научните изследвания на циганите е въпросът за вътрешната структура на циганските общности. Циганите са нехомогенна социо-културно съвкупност, която е йерархично структурирана на различни таксономични равнища. Обобщено може да се каже, че това е специфичен вид общност, т.нар. 'междугрупово етническо образowanie' (МЕГРЕО), която се разделя на редица отделни, повече или по-малко отграничени групи, всяка от които е със собствени етносоциални и етнокултурни характеристики. Въз основа на тези основни характеристики (съхранени или липсващи при отделните цигански групи), в процеса на съпоставяне и противопоставяне спрямо 'другите' (и най-вече срещу 'другите' цигани) се изгражда груповата идентичност, която в крайна сметка е основният и безусловен същностен признак за съществуването на дадена група (не може да съществува циганска група без съзнание за това, за разлика напр. от диалектните групи). Въз основа на циганската група може да се разкрият йерархични равнища на съществуване на общността – различни видове субгрупови подразделения и метагрупови обединения – като в зависимост от различни фактори и в различен контекст всяко едно от тези равнища, включително и принадлежността към съответната гражданска нация-държава, в която дадена общност живее, може да бъде водещо и определящо.

3. Регионът на Източна Европа, визиран в този текст, не съвпада напълно с приетото географско разделение на Европа. В случая в този регион се включват страните на изток от т.нар. 'желязна завеса', разделила Европа след Втората световна война –